

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 grudnia 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 7.432,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.322,15 zł od dnia 29 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty i od kwoty 110,70 zł od dnia 13 lipca 2015 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony łączyły stosunki handlowe, w ramach których pozwany dokonał zakupu u powoda towarów zgodnie z wystawionymi fakturami VAT nr: (...) i (...). Zakupiony towar został odebrany bez zastrzeżeń, lecz mimo tego pozwany nie dokonał za niego zapłaty (pozew, k. 2-5).

W dniu 07 stycznia 2016 roku referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt XV GNc 7656/15 zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty, k. 26).

W dniu 15 marca 2016 roku pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył, aby zamawiał u powoda towar, a także aby został on mu dostarczony. Wskazał, iż załączone do pozwu faktury VAT nie zostały podpisane przez pozwanego, a zatem nie mogą stanowić wiarygodnego dowodu przeprowadzenia operacji gospodarczych. Fakt zawarcia umowy pomiędzy stronami nie został należycie udowodniony przez stronę powodową, gdyż dokumenty wydania są podpisane nieczytelnie i nie sposób stwierdzić, czy zostały podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentacji spółki (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 41-42, 55-56).

Pełnomocnik powoda na rozprawie z dnia 16 lutego 2017 roku wskazał, iż w związku ze zmianą ustawy wnosi o zasądzenie od 01 stycznia 2016 roku odsetek ustawowych za opóźnienie (protokół rozprawy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 28 maja 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sprzedała (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. dwa wentylatory osiowe, dwa króćce elastyczne oraz dwie osłony wentylatora za cenę 7.322,15 złotych z terminem płatności do dnia 28 czerwca 2015 roku. Towar został dostarczony kupującemu, który nie zgłosił do niego żadnych zastrzeżeń. Z tego tytułu sprzedawca wystawił fakturę VAT nr (...), skorygowaną fakturą korygującą (...)/5/06/2015.

Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 12 czerwca 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sprzedała (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. trzy zaciski kanału wentylacyjnego za cenę 110,70 złotych z terminem płatności do dnia 12 lipca 2015 roku. Towar został dostarczony kupującemu, który nie zgłosił do niego żadnych zastrzeżeń. Z tego tytułu sprzedawca wystawił fakturę VAT nr (...).

(**dowód:** faktura nr (...) – k. 14; faktura korygująca nr (...)/5/06/2015 – k. 15; faktura VAT nr (...), dokumenty WZ wraz z listem przewozowym - k. 17-19; korespondencja mailowa – k. 81-84; zeznania świadka P. M. – k. 96v-97)

Pismem z dnia 24 sierpnia 2015 roku sprzedawca wezwał kupującego do zapłaty kwoty 7.432,85 zł tytułem faktur VAT nr: (...) i (...) w ciągu 7 dni od daty otrzymania wezwania.

(**dowód:** wezwanie, k. 20; dowód nadania, k. 21)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz zeznań świadka P. M.. Autentyczność złożonych dokumentów nie była kwestionowana. Dokumenty te stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., a stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego i w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, zwracając jednak uwagę, że dokumenty prywatne

stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia o treści w nich zawartej. Zeznania świadka P. M. były logiczne i przekonujące oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2017 roku oddalono wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka R. K.. Pozwany wnosząc o dopuszczenie dowodu z zeznań tego świadka wskazał, że jest to były prezes zarządu pozwanego i wniósł o wezwanie go na adres pozwanej spółki. Wezwanie skierowane do świadka zostało odebrane przez pracownika pozwanego, a świadek nie stawił się na wyznaczonym terminie rozprawy. W związku z tym zarządzeniem z dnia 1 grudnia 2016 roku zobowiązano pozwanego do wskazania adresu zamieszkania świadka R. K. w terminie tygodniowym pod rygorem oddalenia dowodu z jego zeznań. Mimo skutecznego doręczenia wezwania w dniu 16 grudnia 2016 roku nie zostało ono wykonane. W konsekwencji wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań tego świadka należało oddalić. Pozwany nie wskazał adresu zamieszkania świadka, zaś wezwanie na adres pozwanego nie było skuteczne (świadek nie jest również pracownikiem pozwanego, lecz byłym prezesem zarządu pozwanego).

Zarządzeniem z dnia 22 września 2016 roku zobowiązano pozwanego do złożenia wyciągu z ksiąg rachunkowych, tzn. wyciągu z rejestru handlowego lub rejestru VAT za okres od dnia 1 maja 2015 roku do dnia 31 lipca 2015 roku w terminie 14 dni pod rygorem uznania, że pozwany zaksięgował faktury objęte pozwem. Odpis zarządzenia został doręczony pozwanemu z dniem 2 listopada 2016 roku w trybie art. 139 § 1 k.p.c. (pozwany zawiadomił o zmianie adresu po dacie, w której przesyłka została uznana za doręczoną). Pozwany nie złożył ksiąg rachunkowych. W konsekwencji należało przyjąć, że pozwany zaksięgował faktury objęte pozwem.

Brak było podstaw do uznania za spóźnione wniosków dowodowych wskazanych w odpowiedzi na sprzeciw. Zostały one zgłoszone w odpowiedzi na zarzuty zgłoszone po raz pierwszy w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pozwany przed procesem okoliczności tych nie podnosił. Ponadto przeprowadzenie tych dowodów nie powodowało przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu powód wywodził z dwóch umów sprzedaży potwierdzonych fakturami VAT nr: (...) i (...).

W myśl art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Do podstawowych obowiązków sprzedającego należą przeniesienie na kupującego własności rzeczy oraz jej wydanie kupującemu. Z kolei obowiązkiem kupującego jest zapłacenie ceny.

Pozwany, wnosząc o oddalenie powództwa podniósł, że powód nie wykazał, aby pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży oraz dostarczenia towarów wskazanych w fakturach VAT.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten na płaszczyźnie procesowej znajduje odzwierciedlenie w art. 232 zd. 1 k.p.c., w świetle którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Tym samym obowiązkiem powoda było wykazanie, że pomiędzy stronami zostały zawarte umowy sprzedaży o treści opisanej w pozwie.

Powód wykazał zarówno sam fakt zawarcia umów sprzedaży, ich treść, jak i wykonanie swojego zobowiązania, tj. przeniesienie własności rzeczy objętych umowami na pozwanego i ich wydanie.

Przy pozwie powód złożył faktury VAT wraz z dokumentami wydania WZ podpisanymi przez T. M. (k. 17-19). Z zeznań świadka P. M. wynika, że T. M. był pracownikiem pozwanego, który był uprawniony do zawierania umów sprzedaży na podstawie ustnego pełnomocnictwa udzielonego przez prezesa zarządu pozwanego – R. K..

Z korespondencji mailowej wynika, że prezes zarządu pozwanego nie tylko nie kwestionował istnienia objętego pozwem zobowiązania, lecz nawet zobowiązał się do jego spłaty do dnia 20 lipca 2015 roku (k. 81-84). Okoliczności te potwierdziła świadek P. M. wskazując, że mailowo i telefonicznie kontaktowała się z R. K., który potwierdził, że ureguluje należności objęte pozwem. Nie kwestionował on również zamówienia towaru i jego odbioru.

Należy ponadto podkreślić, że z uwagi na niezłożenie przez pozwanego rejestru handlowego lub rejestru VAT, mimo zobowiązania zarządzeniem z dnia 22 września 2016 roku (k. 72v), należało na podstawie art. 233 § 2 k.p.c. przyjąć, że pozwany zaakceptował, zaksięgował oraz rozliczył podatkowo opisane w pozwie faktury VAT. Faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie jej przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej (wyrok SA w Katowicach z dnia 24 października 2002 roku, I ACa 219/02). Pozwany nie podnosił aby prowadzone przez niego księgi rachunkowe oraz rejestr zakupów VAT nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych. W konsekwencji należało przyjąć domniemanie, że zaksięgowane faktury VAT dokumentują rzeczywiste umowy sprzedaży towarów, a powód wykonał swoje zobowiązanie prawidłowo.

Roszczenie powoda w zakresie należności głównej zasługiwało zatem na uwzględnienie w całości.

Za zasadny należało uznać okres, za jaki zasądzenia odsetek żądał powód. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponieważ termin zapłaty kwot wskazanych w fakturach VAT z dnia 29 maja 2015 roku oraz z dnia 12 czerwca 2015 roku został odpowiednio określony na dzień 28 czerwca 2015 roku i 12 lipca 2015 roku, za zasadne należało uznać żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia następującego po terminie wymagalności, tj. odpowiednio od dnia 29 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty oraz od dnia 13 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Ze względu na zmianę brzmienia art. 481 § 2 k.c., wprowadzonego z dniem 01 stycznia 2016 roku ustawą z dnia 09 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie z art. 481 § 2 k.c. w poprzednio obowiązującym kształcie, natomiast od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (odpowiednio do dnia 12 stycznia 2016 roku, 09 lutego 2016 roku, 03 marca 2016 roku) Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 roku (art. 56 ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości, o czym orzekł w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł biorąc za podstawę art. 98 § 1 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty strony powodowej złożyła się kwota 250 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem, a to zgodnie z treścią § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Sygn. akt XV GC 1673/16

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu (z pouczenia o możliwości, sposobie i terminie wniesienia apelacji);
2. Akta z wpływem korespondencji lub za miesiąc wraz z zpo.

W., dnia 13 marca 2017 roku

SSR Łukasz Oleksiuk